

Kadir Ercik

- şiirler -

Yayın Tarihi:

21.02.2024

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Kadir Ercik

1991 yılının sonbahar aylarında Bitlis'in Tatvan ilçesinde dünyaya geldi.Küçük yaşlarda başladı sonbahara ilgisi.Daima geçmişin gölgesinde. Ama diyebiliriz ki onca yıl içerisinde çok fazla yararlı kitap okuma fırsatı yakalamış ve aslında şiir yazma ruhunu elde etmesi 14 yıl sürmüş.

Şiir'e bakışım;

bana göre şiir, beni her daim rüya ve güzellikler diyarına götürebilen bir duygu alevidir.

Ateş Kenarı Bir Hayal

Bedeli ödenmemiş bir günah gibisin şimdilerde,
Belli ki yüzünün, o virane sonsuzluk bahçesinde,
Sessizliği üstünde yine zamanın, söyletir şarkısını,
Güzel geçmiş günlerin, rüzgârlı o Araf gecesinde,

Yaşlanıp seninle beraber, yürümek kaldırımlarda,
Sevişmek, bir tatlı gülüş ve bakışla yağmur altında,
Sırtında yalnızlık varsa eğer ve aşk sol yanında,
Aşılmaz dağların soğuk ve yorgun diğer ufkunda.

Dizlerinde uzanmış, ateş kenarı bir hayaldi sadece,
Bir vuslat sabırsızlığıydı geçici bir körlük, fikrimce,
Gökyüzünde gördüğüm gözlerime ilişen bir ışık,
Hislerime ulaşan önü kapalı bir körfez, belki de.

Kadir ERCİK

Kadir Ercik

Ayn-ı Herşeyin

"Farklı insanlar, aynı duygular,
Aynı yalnızlık, aynı sessizlik,
Hayat her zaman aynı,
Dönüp dolaşıp aynı şeyleri farklı şekilde yaşıyoruz."
Kadir Ercik

Ayrılığa Ait Kafesler

"Bir Bülbül olsaydım,
Öyle bir u ardım ki sana ey yar,
Mevsimlerin en acımasız olduğu zamana,
Terk edilmiş tüm cümlelerin ardına,
Ayrılıklara ait kafeslere asardım kendimi...!"

Kadir Ercik

Ayrılık Vakti

Sen ayrılık nedir bilmezsin,
Bazen çok farklı bir duygudur ayrılık,
Kanıadı kırılmış bir kuştur,
İstedığı bir yere kavuşamayan,
Bazen bitmez tükenmez bir yokuştur,
Hüzünlü ve acı veren bir isyandır ayrılık.

Çoğu zaman yalnızlıktır,
Şeydiğinden başka kimsesi olmayan,
Yağmurlu bir günde,
Yalnız yürümektir ayrılık.

Asla duyulmamış bir sestir,
Mutluluğa karşı sağır olmak gibidir,
Kör olmaktır çoğu zaman,
Etrafındakileri görmezmiş gibi,
Dış dünyaya hep gülmektir,
Göz yaşlarını içine akıtmaktır ayrılık.

Asla gelmeyecek birini beklemektir,
Yüreğinin köşesinde durmadan büyüyen umuttur
Sesi çıkmayan bir Bülbül gibi,suskunluktur,
Gül'e hasret yaşamaktır ayrılık.

Yapraklarını kaybetmiş bir ağaç gibidir,
Dalı kırık, rüzgara küs olmaktır çoğu zaman,
Yağmurun zamansız yağmasıdır,
Hiç beklenmedik bir anda hüznün yağmurunun,
Altında ıslanmaktır ayrılık.

Kadir Ercik

Bazen Gitmek Gerekir

Bazen gitmek gerekir,
Yalan olsa da ayrılıklar,
Hasreti bilmek gerekir.

Bilmek gerekir,
Gelse de sitemler yüzüne,
Bazen yürekten gülmek gerekir.

Tüm yalanlara gerçek gerekir,
Ne kadar çok yürekten sevsen de,
Görmeli tüm yalanları,
Terketmek gerekir

Kadir Ercik

Beklediğim Ufuk

Sen gidiyorsun, terk ediyor toprağı güller,
Sarıyor tüm güzelliği papatya,
Gökyüzü miskin bir leylak gibi ağlıyor,
Sakin bu gece, yürüdüğümüz sokaklar,

Lambalar yanmıyor, karanlıkta tüm acılar,
Tenha tüm sokaklar, terkedilmiş bir gül gibi

Yorgun ve mahzun kuşlar, mutsuz kelebekler,
Neredesin ey mavi gözlü Papatya,
Hiçbir şey görmüyor gözlerim,
Bir tek gelirsin diye beklediğim ufuk

Kadir Ercik

Beklemek

Beklemek,
Hiç bitmeyen bir sonbahar akşamı,
Beklemek,
Sararmış, çayır kokulu türküler,
Bulutlar taşıyan o gökyüzünden
Kuşlar bile göçüp gittiler.

Beklemek,
Bazen asla gelmeyecek birini,
Yetmiyormuş gibi vedalaşırken
Silecek mi yokluğunun izini.

Beklemek,
Ruhumu gömdüğüm o ıssız durak,
İnatla en güzel anılarda kaybolmak,
Beklemek,
Tenhasında soğuk bir gecenin,
Hayal etmek yemyeşil bir avluda
Beyazlar içinde, gelinlikle senin.

Kadir Ercik

Beni Bir Tek Sen Anlamalıydın !

Öldükten sonra kimsenin anlamayacağı,
Yaşarken anlaşılmaya mecbur,
Çogu zaman sensizliğe susarken bile.
Hisar da dalıp gitmek bir akşamüstü.

Beni bir tek sen anlamalıydın,
Her şeyin karmakarışık olduğu bir dönemdeyim,
Sadece senin çözebildiğin, parçalanmış,
Oynamaktan sıkılmış, kalbi kırık bir çocuk gibiyim.

Beni bir tek sen anlamalıydın,
Bulutlara uzanan, haşhaş kokan kaleli şehir,
Sarılmış, avlusunda tarihi Ulu Camii,
Uzaklardan yanıp tüten hasretinle.

Beni bir tek sen anlamalıydın,
Gözleriyle ömrümü dokuyan, ey bahtsız kadın,
Sararmış ufkumda en yeşil afyon yaylası,
Zülfünle gezinmek, tarihi Taş pınar da.
Akşam çayını yudumlamak, Eber gölü sahilinde.

Beni bir tek sen anlamalıydın,
Hep geç kaldığım, erken gidenim,
Beraber yaşasak sevdamızla bu şehirde,
Hep akşamında hayalini kurduğum şanslı şehir.
Beni sadece sen anlamalıydın.
Kim bilir belki de... Suss !!
Belki-si yok bunun.

Kadir ERCİK

Kadir Ercik

Bir Bakarsın

I.
Ve bir bakarsın,
İsmine yazılmış bir şiir olur,
Her harfi zehirden, yasak olur,
Aşk derler buna bilirim, inanmam,
Çekerim tüm yalnızlığı üstüme,
Derd-i Gül'ün, Bülbul'ü intihar olur.

II.
Ve bir bakarsın,
Görmeler yasak olur,
Ay misali gülüş,
Bakanlar elvan olur,
Züleyha görür elbet,
Zaman durur,
Virane bir bakış gözlerinde,
Bir bakarsın Yusuf,
Ebedi vaki olur...

Kadir Ercik

Bir Bulut Geçti

Bir bulut geçti içimden, gamı çağırın.
Kanatlı o asaf bedenın kızıl ufkundan
Zarif, serçe bakışlarında umut haresi,
Göz kapakları devrilmiş, yorgun bakışlarından.

Yok, seni bekleyen gönlümde sırra mahrem,
Kederde varmış meğer; biz nerdeyiz, kiminleyiz
Bırakmadılar gönlümde sabır, yağmalandım,
Bilemedim, külünden yeniden tütersin sandım.

Bir kadın sevdim ben...
Gülüşüyle içimi ısıtan, saçlarını tarayamadığım.
Severken gülümseyen gözleri, yüreğinden gelen.
Uzaklardan bir kadın sevdim,
Titreyen sesinde "Hoşça kal",
İslanmış bakışlarında "Gitme"
Bir kadın geçti, içimin en derinlerinden.

Kadir Ercik

Bir Bülbül Ağlar Yüreğimde

Ne zaman Sonbahar gelse yüreğime,
Hayatın en vazgeçilmez yerinde,
İ itsek ak amın ürkek sesini,
Sokaklar sessiz ve kimsesiz kalsa,
Masum bir çığlık duyarım,
Seni çağıran sestir bu,
Bir Bülbül ağlar yüreğimde.

Ne zaman Kış gelse yüreğime,
Solmu  bir g l  anlatır gibi,
Durmaz,  alınır o gamlı beste,
Birden değişir herşey,
Gökyüzü bulutlanır,
H sranlar böler geceyi,
Bir Bülbül ağlar yüreğimde.

Ne zaman İlkbahar gelse yüreğime,
Hayatın en çekilmez yerinde,
Birden içime bir karanlık   ker,
O sesi duyarım yüreğimde,
Ağlayan o gamlı ve hüzünlü beste,
Sanki bilir gibi o hazine öyküyü,
Hüzünlü bir Bülbül ağlar yüreğimde.

Şimdi Deği ti tüm hayaller,
Yapraksız ağaçlar yok artık,
Bitti Sonbahar,  ıktı kardelenler,
Bir tek sen kaldın geride,
Mısralarda anlatılmayan,
Sıra senin Sevdiğim,
Anlat kendini mısralara.

Ne zaman Sen gelse yüreğime,
Birden değişir gözlerimin rengi,
Ruhumda belirir, eskimemi  bir hüzün,
İçi titrer seni görünce bülbül' n,
İçimde ağlayan bülbül susar,
Ağlamaz artık,
Ne Bülbül, ne de G l

Kadir Ercik

Bir Masal Olsaydın

Bir masal olsaydın, razıydım,
Oturur dinlerdim seni,
O tatlı gülüşünle büyüldün beni,
Sayfalara anlatırdım seni.

Bir şiir olsaydın, razıydım,
Alır saklardım seni,
Seni okurdu bana her mısra,
Güzel bir yüz kalırdı senden geriye.

Bir gül olsaydın, razıydım,
Alır koklardım seni,
Dikenler susardı ebediyyen,
Ağlayan Gül'ün Bülbül'ü olurdu,
Damlalar anlatırdı seni

Bir güneş gibi doğsaydın içime, razıydım,
Oturup izlerdim seni,
Biliyorum güneş kadar yakındın bana,
Güneş kadar sıcak ve parlak.

Bir yalan olsaydın, razıydım,
Durmaz seni anlatırdım gerçeklere,
Gerçekler çekip giderdi benden,
Geriye yalnızlık kalırdı hayatımda,
Ağlayan Bülbül birde ben,
Razıydım...

Kadir Ercik

Bir Turna Misali

Ayrılığa pranga vurmuş, hasta bir turna misaliyim.
Sevda bir kafes, turna buna esir olmuş; neyleyim.
Varsın ziyan olsun ayrılık, düşte gelen trene binip.
Hasreti söküp kafesimden, o nazlı yâre gideyim.

Güneşi bekleyen kardelene âşık, bir turna misaliyim.
Sevda bir tren, turna buna duman olmuş; Neyleyim.
Varsın duman olsun ayrılık, eskimiş vagonlarıda alıp,
Söküp sessizliği gün batımından, o nazlı yâre gideyim.

Kadir Ercik

Birgün

Ne yapmaya çalışıyorsun bilmiyorum ama
Yanlış bir insan ile yanlış yolda yürüyorsun.
Hani haddim de değil zinhar, ama
Sende bunu adın gibi biliyorsun.

Bir gün gelecek yalnız kalacaksın kendinle,
Elbet amansızca çalacak kapını pişmanlık,
Bırakıp gidecek zaman, terk edecek sevginle,
İşte o zaman karanlık sokakta benim gibi,
Çaresizce ağlayacaksın bir gün.

Hayallerin terk edip gidecek seni,
Unutulacaksın sende bir erkek gülüşünde,
Farkına varacaksın mutsuzluğun,
Oturup yalnızlığın ile seyredeceksin yağmuru,
Hayatın en vazgeçilmez yerinde.

Boynu bükük hüznölü 14 Şubat sabahında,
Açacaksın gözlerini hayata,
Göreceksin tüm gerçekleri,
Kendini unutmuş bir insanın kucağında.
Oysa sana dokunmaya kıyamazken ben,
Seherin o çiğ tanesi yüklü sabahında,
Oturup bol bol ağlayacaksın bir gün

Kadir Ercik

Bu ömrüm

"Gül, Bülbul'ün selvi boylu yaridir.
Deryadan alınmış elvan misalidir.
Bugün yemyeşil bir vadi olsan da sen,
Ne zillettir ki ömrüm, sonbahar misalidir."

Kadir Ercik

Bulunmaz Bir Gece, Sabaha Karşı

Bir sonbahar gecesi, sabaha karşı,
Kanatları kırılmış bir kuşun gözyaşı,
Yaprakları sararmış ağaçlar üstünde kuşlar,
İki tarafa yelkenler gibi açılmış kanatlar,
Ne bir şefkat,
Ne bir sıcaklık,
Ne de güzelim bir yaz rüzgârı,
Ey İnsanlar, nerde söyleyin bana,
Nerde böyle hüzünlenmek o zaman.

Kışın bir gece sabaha karşı,
Gökten oynayarak iniyor kar taneleri,
Sevinçli, sanki oynuyor gökyüzü,
Rüzgârın o huzur verici esintisi,
Ne avuç avuç çalınan merhametler,
Ne oynayan çocuklar,
Ne de kardan yapılan sahte yüzler,
Ey İnsanlar, nerde söyleyin bana,
Nerde böyle hüzünlenmek o zaman.

Bir İlkbahar gecesi, sabaha karşı,
Gülistan bir avluda sulanmış toprak,
Kızıl ve mavi,
Mutluluklarla dolu bir yüz kadar dinlendirici,
Gün doğuşuyla beraber izlemek bir şeyleri,
Aydınlığı sensiz karşılamak,
Ne biraz şuh,
Ne biraz mahzun,
Ne de Sokağa terk edilmiş bir gül gibi,
Ey insanlar, nerde söyleyin bana,
Nerde böyle hüzünlenmek o zaman.

Kadir Ercik

Buralar Sen Gibi Kokuyor

Gökteki yıldızlar anlatır bu hazin ayrılığı,
Umuda tohum olan bu acı verici öyküyü,
Ben susarım ebediyen, onlar anlatır,
Çünkü o gecenin tek şahidiydi ve de varlığı...

Karanlık bir geceydi,
Yapraklardan ayırıydı damlalar,
Yapraklar ağaçtan ayırıydı,
Rüzgâr süpürüyordu caddelerden,
Ardı sıra yaşanmış mutlulukları,

Karanlık içinde parlayan iki narin göz,
Ellerinde solmuş bir gül,
Kalbi kırık, gözleri yaşlı,
Kalmamıştı umuda dair tek bir söz,

Ve rüzgâr,
Uzun ve ıslak saçlarını tarıyordu sanki
Susmuştu her şey, kadın susmuştu,
Zaman durmuştu sanki

Sokak lambası altında sırtı dönük bir adam,
Yağan yağmur altında, bakışlarında hüznün,
Ellerinde gözyaşı ile yazılmış mısralarla süslü bir şiir,
Işığın yüreğinde durmuş, ağlıyordu sanki

Yaklaştı hafiften kadına,
Eğildi ve ağlayarak fısıldadı kulağına,
Yüzünden akan bin türlü hüznün,
Yumuşak kadife dudaklarda zehirden tek bir söz,
"Bitti"

O narin gözden akan yaşlar,
Delirmiş bir çağlayan gibiydi,
Gözden kalbe akışlar,
Susmuştu kadife dudaklar,
Zaman durmuştu sanki

Daha sonra kadınsı duygular,
Çarmihına geriliyor yakarışlar,
Ve konuşuyor o alev dolu dudaklar,
Haber veriyor sanki bulutlar,
Konuşur kadın ürkek ve hüzünlü bir sesle,
"Severek ayrılmak, bile bile ölmek demektir"

Cümleler o alev dolu dudaktan biter bitmez,
Uyandırdı o müthiş sancı yüreğimi,
Sevmenin ilk gününe, uçup gidiyor aklım,
Onsuz bir yaşam hayal etmek,
Yakıyordu sevda kokan her zerremi,

Bitmişti her şey, mutluluk bitmişti,

Bulutlar hüsrarla geceyi terkedip gitmişti,
Sokakta İse rüzgârdan başka her şey, göçüp gitmişti,
Gökte olaya şahit bir tek yıldızlar vardı,
Kocaman bir ömür, yani aşk,
Sevgi dolu yüreği terkedip de gitmişti,

Ama anlatılmaz bir hüznün duruyordu,
Bu gizemli gözlerin derinlerinde,
Ve benim için asıl Dünya,
Bu harika gözlerin içinde,

Artık bitti bu hüznü bestesi,
Yaralı kuş öldü, kapalı bir kafeste,
Böyle bir ayrılık geceyi sarstı,
Ve karanlığın üstüne,
Ateş olup aktı,

Karanlık bir geceydi gidişin,
Aydınlık olup dönüşün bu denli,
Burada her yer seni andırıyor,
Sen gittin belki benden ama
Buralar hala sen gibi kokuyor...

Kadir Ercik

Burası Çok Soğuk

Hava bayağı soğuktu.
Adam önce ısınmış elleriyle beraber,
Cebinden sigarayı çıkartmış,
Kibrit ile tek hamlede yakmıştı.
Aldığı ilk nefeste anımsamıştı birçok şeyi.
Asla unutamamıştı;
Adam/+Seni alıp da gitsem.
Kadın/-Ne güzel olurdu.
Adam/+Doğru
Kadın/-Peki neyi bekliyorsun?
Adam/+Vaktin dolmasını.
Kadın/-Vakit dolunca ne...

...
Demeden bitmişti hayal. Sigaradan bir nefes daha çekip gözlerini yumdu ve devam etti;

Kadın/-Vakit dolunca ne olacak ki.
Adam/+Bilmez misin, sana kavuşacağım.
Kadın/-Burası çok soğuk
Erkek/+ Biliyorum. İşte buradayım.

Kadir Ercik

Çocuksu ve Bütünöyle Sen

Gökyüzüne bakmayı,
Güzel dostlara mektup yazmayı,
Behçet bir gönöl selamı misali,
Penceremde yorgun bir ay ışığı,

Kara bulutlar sarıyor geceyi,
Yalnızlığın senfonisiydi belli ki,
Kalbi titreyen yaşlı bir kadın gibi,
Ölüm öncesi, fırtına sessizliğıydi.

Bu şehir, kuşların göçmen şehri,
Bulutların kapkara hüznöl gölgesiidi,
Kanatlanıp ufku güzel şehirlere gitmeliydi.
Sormalıydım nerede, bensiz ne yapardı şimdi.

Gözlerinin yakarırcasına bakışları vardı,
Solgun ve tebeşşüm tükenmiş dudakları,
"Ya Vedud Ya Allah" der, ağılarken omzumda,
Her neredeyse ey papatya gözlü kadın,
Bilmeni isterim ki sen yanımdayken,
Çiçekler açar yüreğimde, nazik ve çekingen.
Sol yanımda çocuksu ve bütünöyle sen.

Kadir Ercik

Feragat

Gözlerim aklına gelirse olurda bir gün,
Yağmur altında ıslanırken ellerin mesela,
Geçerken zaman, bakırcı tezgahında oluklardan,
Feragat etmeli dalmış gözlerle ufuktan insan,

Sesim yoğunlaşıyor; sakalım beyaz ve gözlerim derin,
Kim bilir hangi şehirde ölesiye yalnızlık çekiyorsun,
Hangi denizin maviliğinde yine ıslanmış o kara gözlerin,
İkindi kızılığında geliyor burnuma rüzgarlarda kokun.

Yalandan zoraki gülümsemeler, başka dudaklarda adın,
Uğultulu ve bazen de çok gürültülü oluyor kendiyle insan,
Düşündükçe anlıyorum, bin bir parçaya bölünmüş olsan,
Feragat etmeli, canını sıkan her şey den gülünce insan,

Kadir ERCİK

Kadir Ercik

Gerisi Vesair

Yağıyor gökten hasret damlaları,
Ağlıyor çığlık çığığa yalnızlık,
Ayrılıklarla dolu soğuk bir şehir,
Yağmur altında özlem dolu bakışlar,
Çarmihına geriliyor yakarışlar

Adı saklıdır yüreğimde, yazılı tüm şiirlerin,
Giden gider,
Bu kahpe şehri terk eder,
Ardından acı bir türkü yazar hayallerim,
Bilirim asla unutmaz,
Unutamaz sırtımdan vurup gidenlerin

Hani ne güzel demiş şair;
"Ayrılık unutanlara mahsustur",
Ben seni hiç unutmadım ki,
Bir tek sen kaldın sol yanımda,
Gerisi vesair..

Kadir Ercik

Gülleri Açmış Cevahiri

Yaşanmış ve yaşanacak aşkların,
Lisanı muhbiridir İlkbahar,
Yitirilmiş umutların ve hayallerin,
Cüda'm reva misalidir, genç ve ihtiyar

Yok olmak üzre olan sevinçlerin,
Kuruyup dalından düşen yaprağın,
Yeniden Zevahiri ilkbahar,
Gülleri açmış cevahiri ilkbahar.

Güneşin ufuktan berceste doğuşu,
Ölünün yeniden dönüşüdür hayata,
Bulutların gökyüzünü terk edip gidişi,
İkimizi de aşar, o uzakta ki ilkbahar,
Ne zaman baksam o şûh-i şen gözlerine,
Hem var, hem yok gibi velhasıl ilkbahar.

Kadir Ercik

Haziran'da Ilık Bir Akşamüstü

Güneşin batışı nasılda benziyor gidişine ve sonra gözlerin,
Bakışları yıkılmış yüreğin, buğulu sesine ve sonra sözlerin,
Karanlığı aydınlatmış kızıl bir lamba, gözlerimde yüzün,
Onca kelime arasında kaybolmuş, geçmişten bir hüzün.

Susmak da zor ahirim, binlerce ses varken kulaklarımda,
Senle müşerref olmak vardı, kanat çırpın kuşlar arasında,
Işıksız bedenim bir angarya, bakışların bir kuş masumiyeti,
Biraz eksik ya da kırılmış, derin dalgalı kaptansız bir derya.

Bazen, buğulu camlara yazılmış, başka dudaklarda adın,
Bazen de ufukta bekleyen yüreği ateş, yalnız bir kadın,
Yağmur oldun bazen, bir gözyaşı misali usulca yağdın,
Gülünce ferahlatan yüzün vardı, birde sayısız umutların.

Haziran da ılık bir akşamüstü, rüzgâr vurur alır izlerini,
İçimde bin bir düşünce, yokluğun telaffuz eder ismini,
Hasret çöllerini aşıp gelsen, Ferhat olup dağ delsen de,
Kader, soğuk nefesi ensende ve her daim yapar işini.

Kadir ERCİK

Kadir Ercik

Hicap

Sensiz bu şehri mesken tutmam gönlüme,
Değil, hazan korkusu bu yaprakların,
Bakışındaki yasakların en keskini içimde,
Dökülmüş alnına beyazlamış saçların.

Lâleden yaprak misali, yanağında damlalar,
Üzülme, çıkar hicabı aradan kavuş mabuda,
Fakirliğin ta kendisi, yokluğundaki satırlar,
Kışa vedanın vaktidir, senin sükûtun ilkbahar.

Kadir Ercik

Isıtmıyor Hiçbir Bakış

Beklemek.
Sesi uzaklardan duyulan kırılmış bir kadını.
Görmemek.
Yağmurlu sonbahar sabahın da penceremde adını.

Isıtmıyor asla hiç bir bakış,
Seni bekleyen şehrin soğuk yanını.
Resmi çizilmiş bu şehirde, tüm güzel anıların.
Anlamı yok seni görmeden yazılmış satırların.

Nedir göğsümü parçalayan bu inilti,
Kapatsam gözlerimi, varlığın kuşatır beni
Şömine kenarı bir kış masalı, mümkünmüş gibi
Yağmur serinliğinde bir rüzgar esiyor ardından.

Beklemek.
Gözleri yaşlı, ufukta heyecanla seni...
Görmemek.
Aradıkça daha çok kaybeden, gözlerimle seni.

Kadir Ercik

Islak Sonbahar

Bir sonbahar sabahı,
Sararmış ve dökülmüş yapraklar,
Ardı sıra kesilmeyen mutsuzluklar,
Köşeye çekilmiş ağlayan insanlar,
Hasretinden solmuş kırmızı güller,
Sesi kesilmiş bülbüller,
Ne olur söyleyin bana,
Hani nerde o gerçek sevdalar.

Eskiden sevinç göz yaşları vardı,
Şimdi ise akan damlalar isyana dair,
Sevgiliye yazılan mısralar vardı,
Aşka dair,
Sevdaya dair.

Yalan mı oldu sevdalar,
Güven ve dostluk öldü mü yoksa?
Söyleyin ne olur, söyleyin bana,
Geçmişten gelen sevinç göz yaşı pınarları,
Kurudu mu yoksa?

Ağlıyordu sonbahar,
Terkedilmiş bir bebekti,
Islak ve mis kokulu yapraklar,
Sonbahar hüznü,
Sonbahar veda,
Ve gençliğin unutulmaz aşkları, elveda.

Kadir Ercik

Kar Yalnızlığı

Şehrin derinliklerinde saklı,
O azılı nağmeler,
Duvarda eski yamalı bir ceket,
Kar yalnızlığı,
Her sabah yeniden bir yok oluş,
Bir talan başlar,
Islak gözler ardında,
Yorgun mağrur bakışlar,
Çocukluktan garip bir hatıra,
Şimdi gözlerimde.

Bunaldım;
Akşamı hatırlatan her köşe başından,
Tuhaf gelir siren gibi,
Uzaklarda okununca şarkılar,
Penceremde bir lamba,
Yanında karanfil saksı,
Karla beraber yağar,
Şokaklara çocuklar,
İçimde bir burukluk,
Gözlerim pencereden,
Eski yamalı bir ceket,
Üstümde kar yalnızlığı.

Kadir Ercik

Kayıp Kent

Kederler bulutu yağıdırıyor bu kente yokluğunu,
Ne kadar zormuş meğer gülümsemek,
Gidiyor yüzünün güzelliği gözlerimden,
Ne güzel şakıyor, akşamdan kalma bülbül,
Çek bir kadeh bade,
Haykır şu kayıp bahtsız kente,
Kaçmak mümkün belki de,
Unutmak bir başka bahara kaldı.

Kadir Ercik

Kendine Yakışanı Yap

Yüreeime nefes olma,
Gitmelere saklı sirenleri al,
Nefes değil zehir ol ve ek git.

İhtiyacın olan tek şey ayrılık,
Ve birde ardı ölüm olan yalnızlık,
Beni boşver gelemem,
Ben bugün de öldüm, yarında öleceğim.

En iyisi sen kendine yakışanı yap,
Sil beni gönlünden,
Ve Defol Git.

Kadir Ercik

Mahmur Çiçeğim

Salınır yüzünde eskimemiş bir hüzün,
Demlerken akşamın sohbet çayını,
Akıyor gözlerimden unutamadığım yüzün,
Sen geliyorsun aklıma, mahmur çiçeğim

Mahzun bir derya misali durursun gönlümde,
Gözlerin mahbup bakıyor, hüzünlüsün yine,
Yaprak dalından ayrılıp düşecek olsa bile,
Sen her şeye rağmen gülümse, mahmur çiçeğim

Gün batımı kadar güzel ve Pakize olmalıydı düşler,
Yine kar yağmalıydı şehrin çıplak sokaklarına,
Alıp benliğimi gitmeliydim bu şehrin yarınlara,
Geleceğindin, gelmeliydin mahmur çiçeğim

Sen gidince yarım kaldı her şey,
Karanlık gece okşar oldu üşüyen ellerimi,
Salınırken tüm hayallerim darağacında,
Buruşmuş yüzünü silmeliydin, mahmur çiçeğim

Kadir Ercik

Muhtemel Sonbahar

“Kalbinden geçenleri anımsa” dedi şair,
Dinle yaprakların yaza veda şarkısını,
Yıllar ncesi bir sessizlik, sırtımda taşıdığım,
Derinlerimde bir yerde, firakı düşündükçe.

Kadir Ercik

Niha-i Şiir

Bir yıldız vardı zamanın birinde,
Ne zaman seyre dalsa Dünya'yı,
Gecenin en mahzun yerinde,
Ruhumu tatlı bir hüznün sarardı sessizce

Yalnızlığımın en iyi misafiriydi aslında,
Ona mısralarımı ikram ederdim,
İçli bir keman sesi karşılığında,
Yapraklar uçardı, en derin sonbahar da

Kadir Ercik

Ötüp Ötüp Kaçmalıydı

Acıların umutları terkettiği bir gündü,
Yüreği tekrar tekrar kanatan da neydi,
Ayrılık mı yoksa,
Eğer kanatan oysa,
Trenlerin acı çığlıklarıyla kaçıp gitmeliydi,
Göçüp giden bir sılayı gurbet bilmeliydi,
Ölümsüz aşkların yitirildiği bir günü,
Bilmeliydi ayrılık, kaçıp gitmeliydi

Aşk bu, her şeyi bilmeliydi,
Sevgiye doruk bir rüyaydı, görmeliydi,
Ayrılıklar hep umutlarla büyümeliydi,
Yüreği uyutan bir masal gibi miydi,
Söylemeliydi kuşlar bana, sormalıydım,
Ayrılık neydi,
Yoksa terkedilmiş bir şiir miydi.

Ürkek kuşlar, konmalıydı düşlerime,
Umut pınarları akmalıydı gönlüme,
Acılar ufukta büyüyen Gül olmalıydı,
Sokağa terk edilmeliydi hüznler,
Sokak lambası altında üşümemeliydi,
Ağlamamalıydı ceylan bakışlı gözler.

Ay ışığında yapraklar uçmalıydı,
İnmeliydi gökten masum bir kuş,
İçindeki acı feryadı duyurmalıydı,
Kanat açıp ufku uzak şehirlere uçmalıydı,
Böyle bir sonbahar akşamında,
Gelip senin pencerede,
Ötüp ötüp kaçmalıydı.

Kadir Ercik

Rayiha

Kar yağdı saçlarıma,
Kalmadı mevsimlerde bir güzellik,
Bülbül uçtu; bahar geçti, güz geldi Rayiha,

Bir şey söyle; Susma! Yorgunluğum azalsın,
Kapılmadan ihanetle dolu bu dünyaya,
Gözlerinde birkaç damla, bakışlarda veryansın,
Sana çıkmayan tüm sokaklar utansın Rayiha.

Rüzgâr savurduklarını geri vermiyor,
Sürekli bir akşam hüznü, derinleşmiş gözlerde,
Yıkılıyor içimdeki sana ait tüm harabeler,
Başkaları için yaşamak, çok zorluyor Rayiha.

Kadir ERCİK

Kadir Ercik

Rayiha Kokular Karışıyordu Rüzgara

Yağmuru sordular bana, ıslanmayı,
Yağmur altında yürüyüp sevinç çığlıkları atmayı,
Yorgan altında her gece hıçkırarak ağlamayı,
Birde en önemlisi var ki bunların,
Seni sordular bana, yani yüreğimi

Buruşmuş ellerimle aldım elime resmini,
Hala akıyor göz yaşlarım, ellerim titriyor,
Sanırım yüreğim hala,
İlk günkü gibi seni istiyor

Yağmur altında ıslandığımız her akşamda,
Çocuklar gibi bakardı gözlerin ısıll ısıll usulca,
Cama vuran yağmurun, ahengini dinlerken
Rayiha kokular karışıyordu rüzgara

Kadir Ercik

Saba

Ey Saba! Lütfet...
Gücüm yetmez bu fermanı değiştirmeye,
Vuslat çalar kapıyı; aç ve usulca dinle,
Geçmiş zamanın gelecek bahrinde,
Yaklaşıyor saçları beyazlatan bir uyku,
Nedir bu mavzer uzaklığı; sessiz bekleyiş,
Sonbaharın geçerken çıkardığı o azılı nağme.

Ey Saba! İçimde küle dönen...
Ne zamana dek bu mezara bakış,
Ürkmüş ve kırılmış sesinde ömürsüz kelebekler,
Yağmur sonrası, ıhlamur kokan bu şehirde,
Solan gözlerde akıp giden renkler; seni bekler.

Ey Saba! Bir türlü bitmeyen yol...
Akasyadan süzülen o zambak bakışların,
Şana dair her ne varsa içimde sürüklenen,
Öpünce gider mi ay tenli bahtsız kadın,
Ölünce biter mi, poyraz serinliğinde yaprakların.

Kadir ERCİK

Kadir Ercik

Sadece Biliyorum

Sadece susuyorum...
Suskunluğun en acımasız olduğu zamandayım,
Biliyorum ki ben susunca
Her ufukta bir umut kesiliyor,
Soluyor tüm güller

Sadece dinliyorum,
Hayatımın bazenlerini, keşkelerini,
Neden sessizdir bu denli acımasız gidişler,
Ve sonradan çaresiz, gürültülü geri dönüşler..
Biliyorum ki ben dinleyince,
Gülüyor yine Ortaköy'de martılar,
Havalanıyor Sultanahmet'ten hür kanatlar

Sadece düşünüyorum,
Tek başıma ve vakur bir şekilde küsüyorum hayata,
Tutmuyor hiçbir Aşk ellerimden,
Kalabalık yalnızlığıma ve tekrar kendime dönüyorum,
Biliyorum ki ben düşününce,
Terk ediyor şehri mutluluk,
Trenlerin acı ve korkunç sesleriyle

Ve sadece izliyorum...
Bir ayrılığın hazin intiharını,
Sana sesleniyorum ey mutluluk,
Geldin mi daha önce hiç yanıma?
Gel ne olur artık,
Çıkar beni bu derin karanlıktan,
Biliyorum ki ben izleyince,
Bitiyor hayat filmi, içimdeki çocuk uyuyor,
Ve özgürlüğün simgesi kuşlar,
Terk ediyor bu hüznü dolu şehri, ayrılığı biliyor

Kadir Ercik

Selefin Yazdığı Sitem Dolu Şiir

Söylenmemiş bir şarkı gibiyim,
Gecenin aydınlığa döndüğü zamana,
Müebbet yalnızlığımın koynuna,
Yaşanmışları gömmüş gibiyim

Hayallerimi yazarım savurduğum çılgınlara,
Sol yanımda çıkan en acı yangınlara,
Eski bir sevdaya mahkûm yarınlara,
Mutluluk maskesini takmış gibiyim

Yağmur damlalarının şesidir beni benden eden,
Lazımdır her insana ağlayınca, eşlik eden,
Tozlanmış kelimeleri sükunetle gizleyen,
Selefin yazdığı sitem dolu şiir gibiyim

Kadir Ercik

Sera

Lambayı yak SERA! Yum gözlerini,
Muzdarip bakışlarla karanlığa ağılarken,
Fırtınalı sahillerden kuşkuyla bir ses yükselir,
Vakit geldi SERA! Koşmak için sokaklarda seninle,

Uyanmalısın SERA! Aramızda rüyalar dolusu uzaklık,
Kederi mırıldayan yağmur yüklü bulutlar; karanlık,
Adını bile koyamadığım bir çılgılık dolacak yüreğime,
Gidiyorum SERA! Kelebeklerle dolu nihayetsiz ufuklara.

Kadir Ercik

Sera / 1.mektup

SERA / 1.MEKTUP

Satırlara dönüşen her ne varsa, bilinme arzusu taşıyan yüreğinde.

Mektup yazmaya karar verdiğim günden bu yana, bayağı bir zaman geçmiş olmalı. Hayatın bu denli hızlı ve anlamsız geçişleri arasında yazmanın gerekliliği biraz geç ulaşıyor ellerime. İçimde ki her fırsatta haykıran o çocuğun yıpranmışlık ve umutsuzlukla kısılan sesine aldanarak...

Merhaba Sera!

Öncelikle Dünya'nın o yıpratıcı hüznü gerdanlığından sıyrılıp, sana yaşamım boyunca hayalini kurduğum bu mektubu yazıyor olmanın o çocuksu heyecanını yaşıyorum. Şu an titreyen sadece ellerim mi? Onu da bilmiyorum. Ben sadece dile getirebildiklerimi yazmanın telaşına kapılmış; tamamıyla her duyguyu yazabilecek kadar da sakinlik bulamadığım, küçük penceresiz odamda anlamsızca sayfalara gülümsüyorum. Evet, insanlara ve yaşama karşı hayatımda bir mesafe, bir mahremiyet yaşıyorum. Beni ben yapan her şeyden tüm çırpınışıma rağmen gittikçe uzaklaşıyorum. Kimsenin hiçbir mahlukata ve hayallerine saygı duymadığı bu zamanda, ne kadar çok dayanabilirim onu da bilmiyorum.

İnsanları büyüdükçe artık hiç etkilemeyen o masallardan yola çıkacak olursak, birçok şeyin daha küçükken çocuklara öğretildiği o şartlı yaşam tarzına baş kaldırdığım için mi şu an bu haldeyim.

Nasılsın Sera?

İyi olduğunu umarak...

Sürekli hiç usanmadan sorular sorarak hakkımda merak ettiklerini bir sır gibi saklıyor olmanın yıllardır anlamsızlığını yaşıyorum. Seninle tanıştığım o yıllarda henüz kendimle barışık değilken, sorduklarına ne denli cevap verebilirdim Sera.

Bu mektubumda, belki bilmek istersin diye düşündüğüm yaşamım hakkında yazmak istedim.

Hayata gözlerimi ilk defa eski ve yıkılmaya yüz tutmuş toprak tavanlı bir evde açtım. Çocukluğumun bir kısmı bu evde geçti. Annem, zamanın da aç kaldığı için zayıflayıp kucagında son nefesini veren ablamdan bahseder hep. Hayat bazen ölümle, bazen de yaşarken ölümüne sebebiyet verenlerle sınar. Bazı insanlar hayata, bazıları da yaşama yanaşmaya korkarken önüne çıkan acımasızlıklarla savaşıyor sürekli. Kuralıdır bazen. Zamansızdır ve de nedensizdir gidişler.

Yaşadığımı anladığım ve yaşamı anlamaya başladığım yaşlarda sefalet içinde yaşarken lastik ayakkabılarla sokakta; asıl fakirliğin insanın yaşı ilerledikçe artan parasına rağmen kaybettikleri aile, dost ve sevdikleri olduğunu henüz anlamamıştım Sera. Derince bir uçurumun kenarında, her türlü bekleyişten uzak, çaresiz ve yalnız bir anda; varlığına kıymet veren bir kadının gözlerinin derinliklerine dalıp hayatını değiştirebilmesi. Belki sonraki mektuplarda.

Hayatımın birçok kısmını etkileyen, mahveden ve tercihlerimde belirleyici olan hiç şüphesiz ki etrafımdaki insanlar ve de ailemdi. Muhakkak ki her öğretmenin beni sınıftan kovmak isteyebileceği derecede hayalperest ve duygusaldım. Bir çocuğun duygusal ve hayalperest olması kadar olağan bir şey yoktu o zamanlar fikrimce. Dersleri dinlemez saatlerce pencere kenarında yağan karı seyreder, süzülenlerle beraber yere kadar gözlerimle takip ederdim. Muhakkak her defterimin arka sayfasında birkaç satırdan oluşan şiirler vardı. Yaşadığım bu çocuksu duyguların yerlerinde henüz yeni yeni güz yelleri eserken, ben karşılaştığım her şeyi sorgulamaya başlamıştım. Çok geçmeden beni yatılı olarak kalabileceğim bir yurda verdiler. Henüz okulumun 7. Yılında iki katlı ranzalarda uyumanın vermiş olduğu kimsesizlik duygusu beni etkisi altına aldı. Kimsesiz çocukların yetimhanelerde neler yaşıyor olabilecekleri duygusunu tam olarak kavramış olamasam da aynı duygular içerisinde bir rüzgârın yaprağı savurduğu gibi bende duygular ve arayışlar içerisinde sürüklenip duruyordum. Ailem

hiçbir zaman ne düşündüğümü, neler hissettiğimi anlayamadı. Ancak bunu babamın duygusuz ve anlayışsız olabileceği ihtimaline bağlamadım. Çünkü babam küçük yaşlarda anne ve babasını kaybetmiş olmanın verdiği eksikliği yıllarca derin düşüncelerle telafi etmeye çalışıyordu. Onun saç ve sakalında ortaya çıkan ve gün geçtikçe artan beyazlardan anlayabiliyordum. Annem; keşke onu sadece rüyalarda görseydim dediğim yıllarca ağabeyimin üzerine titreyen, bizleri ve yaptıklarımızı bir gün bile takdir etmemiş o kadın. Evde yokluğum onun için hiçbir şey. Şimdi bulunduğum yaşımın çocuksu en büyük eksikliği.

Yurttayken geçen yıllar bende birçok güzel şeye de sebep oldu. Yurdun güzelce döşenmiş en üst kattaki misafirhanesinde sürekli içimdeki o derin yalnızlığı gün geçtikçe daha da fazla arttırıyor, okumanın ve daha fazla öğrenebilmenin arzusunu körüklüyordu. İlk defa bir kitap yazmaya başlamanın ve şiirin o saf heyecanını orda yaşadım. Tabi uyuduğum ranzanın ikinci katı pencerenin göle bakan tarafındaydı. Her günün akşam saatlerinde bizlere verilen demir bardakta çayın keyfini o pencerede tamamlıyordum. Hiç durmadan benliğimi arıyordum. Bazen çok güzel şiirler yazan bir şairin masasında, bazen de saba vakti namaza kalkınca yurdun sessiz bir odasında Kur'an-ı Kerim okurken. Kaçıyordum. Arkama bile bakmadan. Hep kendimden ve benimle arkadaş olmak isteyen akranlarımdan. Ama adres belli değildi. Tıpkı senin için yazdığım bu mektup gibi.

Bundan dolayı sende nasıl bir his uyandırdığını asla bilmeyeceğim.

Şimdilik bu mektubu yazabilecek kadar mecal ve vakit bulabildim.

Sözlerime ve anlatacaklarıma bir sonra ki mektup da devam edeceğim.

"Bir gün" umuduyla.

Hoşça kal Sera.

Kadir Ercik

Sera / 2.mektup

SERA / 2.MEKTUP

“

Bakışların bir şarkı söylüyordu hiç bilmediğim.
Seni dinliyordum, bakışlarını dinliyordum.

Dağ başında apansız karşıma çıkan bir pınardı,
Sanki gözlerin. Eğilip su içmek istiyordum
Kırpıklarının arasından. İçimde yaktığın ateşi
Söndürmek istiyordum.

”

Ümit Yaşar OĞUZCAN

Sera!

Senden; yazdıklarına bir cevap ve bir karşılık beklediğim başka bir mevsim daha. Ama biliyorum ki aynı duyguların gemisinde yol alıyor, aynı gecenin yıldızlarına el uzatıyor ve aynı gökyüzünün farklı yerlerinde hüzünleniyoruz. Yaptığımız yanlışların bir karşılığı olmalıydı tabi ki. O hırsla karar verip akşamın sarhoşluğunda, sonrasında güneşi doğmamış bir sabahın nasılda karanlığında kayboluyoruz. Seçimlerimiz nasılda değiştiriyor çocukken dinlediğimiz masalların sonlarını. Kendi derinliğimizi unutuyoruz bazen, keşfetmek yerine.

Şimdi hangi şehrin kalabalığında ölesiye yalnızlık çekiyorsun. Hangi parkta oturuyor, hangi denizin ufuktan sahile vuran dalgalarında kaybolup gidiyorsun. Belki de uçan kuşları seyrediyor; ellerinle saçlarının uçlarına dokunup, hatıralarla anlamsızca tebessüm ediyorsun. Nasıl olduğunu bilmiyorum. İyi olup olmadığını.

Yaşadığım hayatın bu saatten sonra bana istediklerimi sunacağına olan inancım gün geçtikçe tükeniyor. Oysa ki akşamında buluşup seninle, ateş kenarında bir hayal, Gül ağacından sallanan bir sandalye ve bitmez tükenmez bir haykırıyla sevdiğimizi söylemenin mutluluğunu yaşamak varken. Şimdi bir sonra ki akşamın hayalini kuruyoruz yine aynısını arzulayana dek. Neden bu kadar parçalanıyor ve neden bu kadar acı veriyor Sera. Güzel şeylerin hayalini kurmak mutluluk vermesi gerekirken, gözlerimden akan yaşlar neden canımı acıtıyor.

Çocukluktan kalan fotoğrafıma her baktığımda görebildiğim şey soğuktan kızarmış bir burun, sürekli bir suçluluk mahçubiyeti, ve gelecekte habersiz masum bir çocuk. Hatırladığım sarı bir oyuncak fil ve eski bir pilli radyo.

...

Bir önceki mektubumda kaldığım yurttan bahsetmiştim. Güzel günlerim oldu yurttan Sera. Bir bardak çayın gerçek tadını ve kıymetini, tıpkı eskiden olduğu gibi Televizyon ve Telefonun olmadığı zamanlardaki gibi akşam sohbetlerinin ve en önemlisi kendiyile baş başa kalabiliyor olması insanın. Tüm bunları anımsamıştık zaten beraber Tartanzade Hacı Ahmet Efendi Konağında.

Hocalarımızın her hafta sonu düzenlediği ve kazanan talebeye de hediyeler verdiği bahçe çimleri üzerinde yaptığımız güreşler. Bir defasında çok fazla merak ettiğim sigaranın tadını öğrenebilmek için bir tane içmiştim ve içerken hocama yakalanmıştım. Güzel bir kulak ve tek ayak üstünde kalma cezası almış, ardından pişmanlık yaşamıştım. Birçok güzel hissi ve huzuru her sabah kalkıp beraber kıldığımız

namazlarda bulmuştum. Namaz sonrası güneşin doğuşu ve ağlayarak alemlerin Rabbine teslimiyet. Bu duyguların ifadesi anlatılamaz. Saatlerce veya sayfalarca Sera.

Hayatım da birçok şey zamanın azizliğine uğradı ve yine zamanla. Lise yıllarımda aynı içe kapanık ve hayalperest yanımla varlığını sürdürdüm. Kimseyle konuşmaz, arkadaş edinmez, ders aralarında bahçenin en dip köşesinde ağaç altında kitaplar okur ve etrafı seyredirdim derin düşüncelerle. Okuldaki öğrencilerin bu halime alışmaları çok uzun sürmedi. Kimileri çok çalışkan olduğumu düşünüp kibrimden kimseyle muhabbet etmediğimi, kimileri ise çok tuhaf olduğuma kanaat getiriyor ve benden uzak duruyordu.

İlk'lerin yaşanmaya başladığı yıllar...İlk defa göz göze geldiğin bir kadın için kalbinin normalden fazla çarpması. Anlatacak o kadar çok şeyin olmasına rağmen seni şusturacak kadar titreten o heyecan.

Aşık olduğumu düşündüğüm ve aşkla ilk tanıştığım yıllardı lise yıllarım. İlk defa beşerî olarak bir kadının sevmeye layık birçok güzel yanı olduğu kanaatine kendimi kaptırdığım yıllar... Yıllarca peşinden koştuğum ve asla bir kez bile dönüp yüzüme bakmayan o hayat dolu, benim tam zıttım olan insan. O kadar içe kapanık ve düşünceli bir insanın hayat dolu ve güler yüzlü hiçbir şeyi kafasına takmayan o kadına karşı ne kadar şansı olabilirdi ki. Su ve Ateşin aşkı gibi olurdu zaten. Ama öyle olmadı.

Lise son sınıfa geldiğimde ona karşı hissettiğim duyguların azaldığını ve asıl aradığım şeyin onda olmadığını fark ettim. Azalan bu hislerimin nedeni tekliflerime karşılık vermediği için değil, tüm arayışlarımın bende uyandırdığı o beklentinin tamamı ile bir alakası olmamasıydı. Çünkü onun içinde yaşadığı Dünya çok farklıydı. Serseri ruhlu, kavgacı ve birçok kötü alışkanlığı olan erkek ile görüşüyor ama yine de yıllarca ona gönderdiğim her teklifi ve şiiri bir nevi suratıma bir kırbaç gibi vuruyordu.

Ve sanırım Şiir'den ve duygulardan bu denli anlamayan bir insana çok fazla değer vermiş olmanın rahatsızlığı, caddelerde rüzgârın yaprakları savurduğu gibi ona olan hislerimi de alıp götürdü.

Lise yıllarım bitmek üzereydi. Ve yine bahçede oturmuş bir yandan kahve içiyor, diğer yandan kitap okuyordum. Hiç ummadığım bir anda derince dalmışken tanıdığım bir ses duydum yanı başımda. Yıllarca kendimi ona duyurmaya çalıştığım, beni görmeyenim. Önce müsaade isteyerek yanımda oturmak istedi. Kafamı hafifçe sallayarak oturmasını istedim. Önce bileklerinden geriye çekilmiş paltosunun kollarını elleriyle avuç içine kadar getirerek yeniden kaymaması için sıkıca tuttu. Sonra yılların vermiş olduğu anlamsızlığın bir yansıması olarak gördüğüm dudaklarını ısırmaya başladı. Ve biraz mahcubiyetle beraber şöyle dedi;

"-Öncelikle senden özür dilerim. Uzun zamandır kaba davranışlarıma ve elimin tersiyle seni her fırsatta geri çevirmeme rağmen yine de vazgeçmedim benden. Eğer hala mümkünse..."

Dedi, yıllarca kendisi için mücadelemi tiksiniyerek bir kenara attığını unutarak.

Bir sonraki mevsime dek Sera...

Meçhul denizlerde kefen denen kumaşa sarılmazsa bu beden, keşkelerin sancısıyla kahrolmazsa ve son nefesi verdiğimde açık kalmış gözlerimin baktığı yerde neler olduğunu bilebilseydi keder.

Belki bir gün şu koca dünyanın yükünü sırtlamışçasına yorgun, suçsuz olmama rağmen üzerimde ki yaramazlık korkularım ve hüznü bakişlarıma rağmen saçlarımı okşayarak

bir şarkı fısıldarsın.

Şatırlarıma, bir sonra ki mektubu yazıncaya dek son verirken,
İyi olmanı temenni ederek selefi bir dille,

"...

Dağılır yaprak yaprak hayalindeki suya
Bir başka gözle bakarsın ömür denen uykuya.

...

Gelir ve tekrar doğar ölmüş sandığın aşka
Anlarsın ölüm yoktur geçen zamandan başka."

Ahmet Hamdi Tanpınar

Hoşça Kal Sera...

Kadir Ercik

Sera / 3.mektup

SERA / 3.MEKTUP

Merhaba Sera.

Aylar sonra; daima okumanı istediğim her satırında binlerce şiiri barındıran bir mektup selamı ile seni selamlıyor, behçet bir gönül ile iyi olmanı Vedud olan yüce Allah'tan niyaz ediyorum. Mektubuma; bir başka mevsimin vermiş olduğu beklemenin güzelliği ve göç etmiş kuşların geri dönmesi azizliğiyle sağlığının yerinde olduğunu umarak başlamak istiyorum.

Nasılsın Sera?

Hâlâ kimselere belli ettirmeden başkalarının hayatlarına hikâye olmaya devam mı ediyorsun?

Kapatıp gözlerini, gerçek hayata doğru yelkenler mi açıyorsun?

Öylece geçmişten gelen bir rüzgarla; vuslat hayaliyle, uçsuz bucaksız çöllerde savrulan bahtsız kadın. Milyonlarca yıldız altında varlığı her türlü karanlığı aydınlatan, her güldüğünde gecemi gündüze çeviren, su gibi akıp gidenim. Seninle bir uçurum kenarında açmış iki gonca iken; ovalar, bahçeler misk-u amber mi gelir. Hangi rüzgâr saçların kadar güzel eser. Hangi bakış seninkiler gibi beni ömrümden eder.

Şimdilerde tiryakisi olduğum sigaranın; birçok kentte içenlerin anımsadıkları kayboluş hikayelerine hüznlenerek, bir sigara daha yakıyor olmanın telaşındayım şu an Sera. Işıkların gecedен bir bir söndüğü, insanları uyutan derin bir karanlığın hâkim olduğu bir vakitteyim.

Bir önceki mektubumda;

"-Öncelikle senden özür dilerim. Uzun zamandır kaba davranışlarıma ve elimin tersiyle seni her fırsatta geri çevirmeme rağmen yine de vazgeçmedin benden. Eğer hala mümkünse..."

Dedi, yıllarca kendisi için mücadelemi tiksinererek bir kenara attığını unutan kadın.

Önce hafiften sahte bir tebessüm ile gözlerine bakmış, onu ilk gördüğüm günün heyecanını gözlerimin ferinde bulamayan bakışlarıyla boynunu büktü. Beklenen kimsenin hep geç geliyor olması, geldikten sonrada bekleyeni bulamaması çok da sıra dışı gelmiyordu artık. Belki de ben öyle düşünüyordum.

Öncelikle o zamana dek yaşadıklarım bir şerit misali geçti gözlerimden. Daha sonra gözlerimi; sonbahara gecikmiş bir ağacının çaresizliği ve geç kalınmış bir tren bileti gibi savurup kirpiklerimden ona doğru;

"-Sen; asla beni tanıyamayan, bir taş a veya su birikintisine basar gibi her defasında amansızca yanımdan geçip giden ve hiç yokmuşum gibi davranıp uzunca bekleyişlerimi aldırmandan yoluna devam ettiğin için istemiyorum. Bütün umutların bittiği, mevsimin kışa döndüğü zamanda geldin. Şu an sevmenin mevsimi değil. Bitti artık o apansız şiir. Başka mısraya gerek yok. Umarım her şey gönlünce olur."

Deyip yavaşça uzaklaştım oradan. Arkamdan birkaç defa seslenecek oldu ama artık

benim için geçmişte kalmıştı.

Sonra ki birkaç gün okula gelmediğini gördüm. Geldiğinde ise bakışlarında ki hüznü ve pişmanlığı da.

Zamanın bizlere sunmuş olduğu yılları bir çerçeveye hapsedip esaret içerisinde yaşatmanın gereksizliğini noktalamıştım. Okuduğum eskice bir kitap da şöyle ifade ediyordu Sera;

“Bir insanı affetmek veya vazgeçmek arasındaki o ince çizgi; Onu asla affetmeyeceğini anladığında vazgeçersin ve yine ondan asla vazgeçemeyeceğini anladığında affedersin.”

Bana şiiri ve edebiyatı daha fazla sevdiren lise yıllarımda Edebiyat hocam olmuştu. Bir defasında okulun bitmesine yakın onun yanına gitmiş ve ilerleyen yaşamımda benim için nasihat ve tavsiye de bulunmasını rica etmiştim. Eline aldığı bir kâğıda “İnsanların karanlıkta kalmalarının yegâne sebebi, kendi ışıklarının önünde durmalarıdır.” Diye yazmış ve sana rehber olsun demişti. O kâğıt hâlâ evde hatıra kitabımda saklıdır.

İlk defa her şeyi sana anlatmak istediğim bu mektuplarda kızıl toprağa bakarken acizliğimi gördüm tekrar. Nasılda her şeyin tarafımızca berbat edildiği bir yaşama gözlerimi kapatırım bilmiyorum Sera. Hayatımı bilmelisin, neler hissettiklerimi. Benimle ilgili olan birçok şeyi. Anlamak için yeniden.

Müziğe ve müzik aletlerine olan merakım henüz küçük yaşlarda başlamıştı. Yaz aylarında kısa süreliğine çalışıp biriktirdiğim bir miktar para ile kendime ilk gitarımı almam da çok uzun sürmedi. Yıllar sonra lise son sınıfta ilk dönem yurttan ayrılmış eve geri dönmüştüm. Zaman ve mesafe kavramı ile ömrüm boyunca hiç aram düzelmedi. Eve geri döndüğümde kimsesiz bir çocuğun evlat edinildiği mahcubiyet ve mesafeyle yaşadım ailemle. Her bulduğum fırsatta odama çekiliyor gitarı gün geçtikçe daha fazla öğrenebiliyordum.

Sera!

Kendi yaşamımda hikayemin baş kahramanı olma şansına sahip olmadım hiç. Sonra beni içine alan o aile sarmalının bir parçası olmak için sürekli gösterdiğim çaba. Başarılar, doğru seçimler, yanlış tercihler ve birey olarak var olma mücadelesi.

Bir gün okuldan eve geldiğimimde; annem ve babamın biz diğer evlatlarının öz güven ve imkanlarını tamamıyla sarf ettikleri ve kendini evin lideri olarak düşünen bir yapıya sahip olan en büyük abim, bir elinde benim gitarım, diğer elinde o zamanlar Epilepsi hastası olan diğer abimin imkanlarıyla yaptığı maket evi gördüm. Annem ve babamı arkasına almış bize ağzından çıkan hakaretler ve salyasıyla ne kadar çok boş işlerle uğraştığımızı bağırp duruyordu. Sonradan ellerinde bize ait olan gitar ve maket evi duvardan duvara çarpıp kırması da pek uzun sürmedi. Gözlerim dolmuş ve sinirden konuşamayacak bir halde yüzüm kıpkırmızı olmuş annemin ve babamın gözlerinin içine baktım. Ama abimin hayallerimizi ve emeğimizi de onlarla beraber duvarda parçalamasını takdir eden bir bakıştaydılar. Henüz 17 yaşındaydım.

Sürekli pencere kenarında yıllarını geçirmiş, rahatsızlığı sonucu gün geçtikçe zayıflamış olan kemiklerine dokunup sağlıklı günlerini anımsayan diğer abim. Rahatsızlandığı için ve evden çıkmasına annem ve babamın izin vermediği evde hapis hayatı yaşıyor olduğu için üzüyor ve üzüldüğü için daha da fazla rahatsızlanıyordu. Sürekli her gün düzenli olarak ona hasta olduğu ve hiçbir işe yaramadığı yüzüne vurulduğu için hayattan hiçbir

beklentisi kalmamış etten bir bedene dönüşmesi de sadece birkaç yılını almıştı.

Ona yapılan bu muamelenin tabi ki kötülük amaçlı yapılmadığı aşikardı. Bunun cehaletle çok alakası olduğu da öyle. Ama tabi onun iyileşmesi için de götürülmedik hastane, hekim, doktor, muska ve kocakarı ilaçları kalmadı. Her yolu denediler. Ama olmadı, onun sürekli yıllarca bayılmasını engelleyemedi sera. Gün geçtikçe daha da fazla bayılmaya ve artık baygınlığın vermiş olduğu rahatsızlık ve kas ağrılarıyla, bayılırken kafasını sırtını çarpıyor olmanın ağrılarıyla günlerce bilinci kapalı yatıyordu.

Bazen çok sıkılınca gizlice evden biraz uzaklaşıyor sahilde bir tur attıktan sonra tekrar eve geliyor, tekrar güzelce azarlandıktan sonra her zaman ki pencere kenarına geçiyor ve cebinden eskimiş tesbihini çıkarıp geçen arabaları sayıyordu. Onunla oturduğumuz zamanlarda yoldan geçen arabaları sayma oyunu oynardık. Sağdan gelenler senin, soldan gelenler benim diye arabaları sayar ve sonradan Selman adında eski mahalle bakkalına gidip eşya alırdık. Çoğu zaman onun sırdaşı ve yoldaşı olmanın sevinci ve hüznünü yaşıyordum. Bu denli sıkıntı yaşamış, hırpalanmış, yalnızlığın o en derin soğuşunu iliklerine kadar hissetmiş ama bir gün bile bu duruma isyan ettiğine şahitliğim yoktur.

Bir gün tüm cesaret, kararlılık ve yapabilirim inancıyla babamın karşısına dikilmiş ve bir iş bulduğunu söylemişti. Çalışmak istediğini ve bu işe kapanıklığın eve hapsin hiçbir faydası olmadığını düşüncesiyle gidip çalışacağını söyledi. İlk önce evde lider olduğunu düşünen her şeye itiraz eden bizi ezen abimi susturmuştu. Çok karşı çıkmış ve sürekli bayılıp insanları rahatsız edeceğini söylemiş izin vermemişti. Babam onun bu ısrarını kırmamış sonradan kabul etmişti. Biliyor musun Sera; abimin o işe girdikten sonra hastalığı nasıl geride bıraktığına, neler başardığına ve bu başarı sonrasında evlenip dünyalar güzeli iki kız çocuğuna sahip olduğuna şahit oldum. Zaman Sera! Neleri getireceğini bilemez ya insan. Fırtınalar sonrası gökkuşağını getirdiği gibi.

“Yaşamak ne kadar zor görünürse görünsün, zorluğun olduğu yerde muhakkak ki umut vardır.”

Bir sonraki mektup da tekrar buluşabilmenin heyecanı ile sözlerime son veriyorum.

Kendine ve sağlığına dikkat etmen ümidiyle.

Hoşça kal Sera.

Kadir Ercik

Sırtı dönük bir kadın

Gökyüzün de masum bir akşamüstü,
Mışıl mışıl uyuyor sessizlik,
Göçmen kuşlar terk ediyor şehri usulca,
Caddelere şarkılar söylüyor yine rüzgâr.

Önce hafif tatlı bir tabiat sarıyor geceyi,
Dağlar, ovalar giymiş o mukaddes ak gelinliği,
Haber veriyor gökyüzü, bir parça karanlık,
Uyan ey Sonbahar, kapını çalıyor تنها bir kış

Eski bir bankta sırtı dönük ağlayan bir kadın,
Yüzünde titrek bir sitem, bakışlarında hüzn
Gözyaşının yıprattığı avuçlarını açar semaya,
Ağlar gökyüzü, uçurur bağrından bir kar tanesi

Ve yağmaya başlar o mütevazi yeğni kar,
Örter usulca şehrin çıplak sokaklarını,
Alır yalnızlığımı çıkar koşarım kar altında,
Okşar yüzümü, güle oynaya düşen her tane

Herkesi aşan bir kural vardır bu hayatta,
Kış gelir, sevinir çocuklar belki ama
Bilmezler kış gelince Gül ölür,
Sevginin öldüğü gün, haber verirler bülbüle,
İlkbahara dek Maziye gömülür

Kadir Ercik

Sonbahar Akşamı

Soğuk ve rüzgarlı bir sonbahar akşamı,
Sokaklara yalnızlığın aktığı,
Sevenlerin hiç durmadan,
Yorgan altında hıçkırarak ağladığı,
Ayrılığın çaresizce, suskun kaldığı bir akşamdı.

Ayrıydı bulutlar,
Yapraklar ağaçlardan ayrıydı,
Geceyi hasret geçiyordu,
Akrep, Yelkovan'dan ayrıydı

Kadir Ercik

Sonun Başlangıç Arzusu

Ve yağmur yağıyor,
Sükunetle iniyor damlalar,
Yeryüzü miskin bir leylak gibi,
Kanadı kırık bir kuşu andırıyor

Ve gün bitiyor,
Gökyüzünü terk ediyor bulutlar,
Kurumuş yapraklar düşüyor,
Sanırım körpecik yüreğim hâlâ,
İlk gün ki gibi seni istiyor.

Kadir Ercik

Sükut-u Hayal

Vakit kalmadı artık, hissediyorum,
Bedenim, ruhlar içinde çıplak.
Karanlıklar içinde bir ışık görüyorum,
Karlar içinde hüznümü uyandıran.

Yok bahtımda güzellikten bir anım,
Zamanın tozları üstümü kaplamış.
Bir selef yalnızlığı benim romanım,
Yetmedi ve asla yetmeyecek,
Bu dünyada bulutlar misali dumanım.

Bu nasıl bir zehir ki içimi parçalayan,
Sürekli içip de ölmemekten usandım.
Ey gönlümde yaşayan, gözlerden uzak,
Sensiz yaparım sanmıştım amma,
Yaşıyormuş gibi davranmaktan usandım.

Nerdesin ey sükûti Ahirim?
Ben Güneşin her gün doğduğu yerdeyim.
Kaçıp da sığındığım derin uykularımdan,
Her ne kadar anlatsam da satırlarca,
Rüyadan uyandıracak korkular içindeyim.

Kadir Ercik

Şair'in Mutluluk Dolu Şiiri

Yaşayanlar bir gün ölür elbette,
Sen çiçekli şiirler içinde ölmeyensin,
Gelse de yaşamın sitemi yüzüne,
Her şeye rağmen gülünce, gülensin.

Cebeci istasyonu ve biletsiz bir gurbet
Sen efsunkar, bırakıp da gitmeyensin,
Şairin mutluluk dolu şiirlerine,
Aşkın gizeminde girmek isteyensin.

Yalnızım boğuluyorum,derdim inanmak
Sen yalanı sevmez, söylemeyensin,
Şimdi ile birlikte sonrayı yaşamak,
Geçmişin acı yüzünü silmek isteyensin.

Hasret yıllanır acı çeker, gülersin,
Sen mutluluğun pınarında yüzensin,
Mısraları süslü narin bir şiir gibi,
Yüreğimde saklı en büyük hazinemsin.

Haklıydın aslında, kalp nerden bilsin,
Sen yüreği paramparça,uzaklara yürüyensin,
Dur gitme diyecek kadar, derman vermeyen,
Cennet bahçemde anlamsız şarkılar söyleyensin.

Yüreğimde çiçekli bir avlu serinliği,
Her şeyin masal olduğu bir dünyayı içime düşüren,
Benzersiz bir melodi gibi, gönül mısramı süsleyensin,
Çiçekleri unutma, ve birde uzun soluklu şiirleri.

Kadir Ercik

Şiir Analizi / Sükut-u Hayal - Nejat Hoca

Sükut-u Hayal / Kadir ERCİK

Analiz / Yorum: Nejat Hoca

Bu şiir, yazarın hayatındaki umutsuzluğu, yalnızlığı ve acıyı anlatıyor. Şiirin başında, yazar ölümün yaklaştığını ve bedeninin ruhlar arasında çıplak kaldığını söylüyor. Bu, yazarın kendini savunmasız, korumasız ve terk edilmiş hissettiğini gösteriyor. Şiirin ikinci kısmında, yazar karanlık bir ortamda bir ışık gördüğünü, ancak bu ışığın onun hüznünü uyandırdığını belirtiyor. Bu, yazarın hayatında hiç güzellik olmadığını, sadece acı ve pişmanlık olduğunu ifade ediyor. Şiirin son kısmında, yazar bahtının kötü olduğunu, zamanın onu eskittiğini ve yalnızlığın onun romanı olduğunu söylüyor. Bu da yazarın kendini değersiz, unutulmuş ve anlamsız hissettiğini gösteriyor. Şiirin sonunda, yazar bu dünyada bir duman gibi dağıldığını ve hiçbir şeyin onu tatmin etmediğini vurguluyor. Bu şiirde, yazar bilgilendirici bir ton kullanarak duygularını aktarıyor. Şiirdeki kelimeler, imgeler ve benzetmeler yazarın hayatındaki karamsarlığı ve çaresizliği yansıtıyor.

Duygu, bir kumaşın dokusunda saklıdır. O kumaşı nasıl ölçüp biçtiğimiz, nasıl şekillendirdiğimiz, nasıl sunduğumuz, duygunun gücünü ve anlamını belirler. Daha estetik kelimeler kullanarak, dizelerimizi daha canlı, daha derin, daha etkileyici hale getirebiliriz. Duygularımızı ifade etmenin yollarını ararken, kumaşın kalitesini ve uyumunu da göz önünde bulundurmalıyız. Esenlikler dilerim.

(Değerli yorumu için kendisine teşekkür ediyorum.)

Edebiyat Defteri

Kadir Ercik

Tımarhane 1

"Şimdi sen; ayın gözlerine vurduğu,
Revakın o daracık avlusunda,
Siyahlara sarılıyorken,
Birgün uzanıp boylu boyunca,
Anımsa düşen yaprağın hikayesini."

Menekşe kokusunda bir ağaç terhanesi,
Ölüm şarkı söylüyor, duyabiliyor musun?
Yaşam gardıropta bir aldatma elbisesi,
Anlatılmaz bir hikâye,
Ulaşılmaz bir ufuk benimkisi.

Tuhaf ! Gözlerimde bir vuslat aşinası,
Nedir kafamdaki bu tımarhane hey hat!
Silinmiyor içimi kanatan yılların hatırası,
Bir tek; rüzgârda sallanan o dalgalı saçların,
Zira hayat böyledir, bağımlılık zindanın.

Kadir Ercik

Yağmuru Çağırın Rüzgar

Fırtına sonrası kaya sessizliği,
Gün, çaresizliğin ertesi,
Ne anlamaya, ne de anlatmaya yok takatim,
Seni özlemek, şimdiki zamanın tek öznesi.

Soğuk bir kentten yazıyorum; tüm bu satırları,
İçimi ısıtan bakışını anımsayarak,
Vakit eylül vaktidir, bahçemde kurumuş bir bostan,
Göçüp giden kuşların kanatları arasında,
Aynı sabahın ikinci şehrine benimle uyan.

Vazgeçemediğim bir sevda,
Kabullenemediğim bir yalnızlık benimkisi.
Anılar, defterimde kuru bir yaprak tanesi.
Mevsimlerden sonbahar...
Hep kararsız adımlarla geçer giderdim,
Gözlerinin Züleyha güzelliğinden,
Dediğim gibi ahirim, korkardım hep,
Mevsim sonbahardı ve aylardan Eylül.

Biliyorum, gün geçtikçe yakınlaşıyoruz,
Vuslatın amansız iftar sofrasına,
Sana gelen yollar fazlasıyla yorucu ve uzun
Derin bir kış hikâyesi belki de,
Ürperten ince bir çığlık,

Seni hiç kaybetmedim gözlerimin ferinden,
Sadece seni...
Belki hayalini kurmayı unuttuğum çocukluğum,
Belki çocukça sallandığımız salıncak ve yollar,
Belki de doyasıya oynayan, gün ışığı giymiş çocuklar,
Yağmuru çağırın apansız rüzgâr,

Sonbahardın sen,
Eylül'dü...
Ellerin kadar ıssız ve soğuk,
Gözlerin, hala bıraktığım yerdeler,
Yapraklar nasıl düşüyorsa usulca suya,
Güzelliğin savruluyor, bir Eylül sabahı,
Ve uzaklardan duyulan bir tren sesi, beni çağırın,
Derin, geri dönülmez bir uykuya.

Kadir ERCİK

Kadir Ercik

Yağmurun Gelini

Yapraklar ayak bileklerine dolanıyor,
Bir geçit bulamıyorsun ıslak yollarına,
Düşünceler beynini, kalbini tırmalıyor,
Hüzün kaplı yollarda, yağmurun gelini.

Ardınca baktığın, güzde uçan kuşların,
Siyaha bürünmüş, şehvete esir aşkların,
Dilsiz kalmış, bir başka alemden yüzün,
Yüzünde yarım kadeh, yağmurun gelini.

Seninle kaybolup giden satırlarım vardı,
Varlığında kök salmış, o mağrur gülüşüne,
Geri dönmeli diyordun, en eski günlerime,
Bahar mevsimine hasret, yağmurun gelini

Unutma!
Ötelerde bizi bekler, meltem yüklü çiçekler,
Hatırla!
Ölüm var zira; Ve sonra başka mecburiyetler.
Plakta eski bir şarkı ve şiir, yağmurun gelini.

Kadir Ercik

Yapraktan Gelinlik

Ağaçtan döküldü yapraklar,
Geliverdi, ecel gibi sonbahar,
Dalında kuruyup kaldı,
Çarmıha gerilmiş yakarışlar

Öyle bir gün ki anlatılmaz renkler,
Uçuyor gökte hüsrana dair acı sözler,
Sol yanına hançer yemiş sırtı dönük bir adam,
Kelimelerin ulaşamadığı bir yerde, varsa eğer

Gökyüzü bir başka bugün, martılar başka,
Kurumuş bir ağacı andırıyor yalnızlık, yapraklar başka,
Ufukta durmuş yüzü asık hüsrani anımsatıyor yine,
Sessiz bir çığlıkla ayrılığı anlatır papatya

Sensiz soğuk bir sonbaharı mesken tutmam gönlüme,
Bırak martılar ucsun, bulutlar göcsün,
Sen giy yine yapraktan gelinliğini,
İlkbahar ol, canlan sevdiğim ol, düş gönlüme

Kadir Ercik

Yeni Bir Dünya

Demişler ki her insan bir Dünya'dır aslında,
Hayat bu yorulur bazen, düşer yolun yarısında,
Hayal etmek mi güzeldir yarını, yoksa ulaşmak mı
Bilinmez, ama bir sancı ki yüreğin sol yanında

Bazen yarım kalmış bir şiiirdir Dünya, dünden kalan,
Yelkeni kırık eski bir gemi, sonsuzluğa limanı olmayan,
Belki mahzun bir deryadır, etrafa yakamozlar saçan,
Kim bilir belki de kanadı kırık bir kuştur, özgür olmayan

Gün batımı kadar sessiz ve parlaktır belki de Dünya,
Yolun sonuna gelmiş, gitmelerin ardına saklı bir yolcu,
Yavru kediye masal anlatmak kadar yumuşaktır, şefkat uğruna,
Bir garip ki bu Dünya, ne içindeyim, ne de büsbütün dışında

Kadir Ercik

Yetişkin Bakışlı Çocuk

"Yalnızlığın karanlık sokaklarında,
Yetişkin bakışlı ufacık bir çocuk,
Duyar gibi, içindeki o eski masum şarkıyı,
Ve onun kimseyi incitmeyen çığlıkları,
Terkedilmiş kırık bir oyuncak yalnızlığı,
Yaşam denen ayazda üşümüş bakışları
Yerle bir eder hüzünle söylenmiş tüm şarkıları."

Kadir Ercik

Yorgunluk Ve Telaş

Yorgunluk ve telaş,
Sırtı dönük bir adam,
Elvan bakışlı bir esmer,
Arka sıralarda,
Derinlere dalgın.

Vakit, gece vakti,
Havada hoş bir aydınlık,
Aylardan Nisan,
Rebiülevvel.

Sıla rüzgarları ellerimde,
Türküler bildiğin gibi değil artık.
Akıyor içime kahverengi gözlerin,
Geceyi arıyorum,
Bir başıma garip ve yorgun,
Ellerinde ağlamak var senin,
Eylül yollara düştü,
Arasam da bulamıyorum.

Kadir Ercik

Yukarı Bak! Dinle

Yukarı bak! Dinle...
Kimsenin göremeyeceği kadar uzaklara,
Ruhuna dokunamayacakları kadar derince,
Gerçeklerden uzakta; rüyalarda bir yerde,
Seninle...

Seninle...
Ay ışığında kanatsız bir gece,
Sokaklarda intizarlar ağlaşır,
Bir yağmur ıslaklığında sevişince,
Bir kelebek olur gönöl, uçar dolaşır.

Ve sessiz...
Uçsuz bucaksız bir yalnızlık benimkisi.
Anlayamıyorum,
Bir insan ruhu nasıl olurda vurulur,
Yetim bir çocuk misali; yalın ayak,
Yürürken sokaklarda; öyle,
Yitirip kendini; kendi içinde,
Belli ki güzel günlere inanıyordu.

Kadir Ercik

Zail'a

Bulutlar savrulur, gökte yel eser,
Bahar geçer gider, ardından pervasızca,
Güz gelir, iki kapılı karanlık bu zindanda,

Zail'a,
Tükenmişliğin yorgunluğu bu, içimde,
Bir türlü kapatamadığım aralık kapılarım,
Belki tenin, belki en olunmaz şeyler kim bilir?
Takılıp kalmışız prangalara öyle, belki de.

Zail'a,
Kapatma gözlerini; Bak!
Kuşlar ötüyor ağaçlarda son kez; Dinle!
Varlığının en güzel utangaç köşesinde,
İntihar etmek gibi; ölen yok! yani ölesiye,

Zail'a,
Belki yıllarca, belki bir ömür sürecektir bu,
Uzaktan akan gözyaşını hissedince,
Duymamak mümkün değilse de,
Penceremde kar, gözlerde yaşanmış hatıralar,
Yıldızların, ufukların da çok ötesinde.

Zail'a,
Kaç kez eksilip de çoğalır ki içinde, bir insan,
Birgün elbet anlayacaksın dedi vakur şair,
"Bugün yemyeşil bir vadi olsan da sen,
Ne zillet ki ömrüm, sonbahar misalidir."

Kadir Ercik

Zemheri

Birkaç satır yazacak mecal de kalmadı elde,
Kalmadı umutlarım, güneşin doğduğu yerde,
Akşam nerde bitiyor, yaşam perdesi nerde,
Bir haykırış; kitabın sonu, bir ak teldir serde.

Yaklaşıyor sanki geçmişten gelen bir zemheri,
Uzaklığın öyküsünde, sanki bir tren sessizliği,
Tüm bunlar; tükenişi, aldanışı anlatmak içindi,
Yağmur sonrası şehirde, çığlıkların sessizliğiydi.

İçimde söndükçe yeniden tüten bir bukle hatıra,
Gözlerin serinlettiği çukurların en derininden,
Yükseklerde okunur sala, kumrular geçer tez elden,
Evlere çekilir çocuklar, kar yağar sokaklara inceden.

Kadir ERCİK

Kadir Ercik

Zerya (buka barane)

Zerya...
Yalçın dağlara sığınmış tükenen kadın,
Yoksulluğun eşğinde rastladım gözlerine,
Avuntusu yok sensiz geçen yılların,

Zerya...
Sararmış yapraklar arasında biten ağıt çiçeği,
Tut elimden; çıkar şu yorgun bedenimi n'olur,
Gökyüzünün dağlarla buluştuğu gözlerinden.

Zerya...
Yağmur yağar, yürüdüğü sokaklara inceden,
Kaçar gibi çocukluğum, yarım kalmış penceremde,
Akşam olunca; ya sen bende, ya da ben sende.
Gamzelerin hasrete döşek sermiş mehtap şimdilerde,

Kadir ERCİK

Kadir Ercik